Заснути так бодай на волосок,
Щоб зорі сивини мені не ткали,
Щоб сни мої неквапно протікали
Між пальцями твоїми, як пісок.

Заснути так під золотим крилом
Коси твоєї, щоб у сновидінні
Хрестатих танків не з'явились тіні,
Що йшли крізь наші села напролом.

Заснути так, щоб не почути в сні
Таємних землетрусів і розпуки,
Яку несуть пісні та мужні руки,
Обрубані катами на струні.

Заснути так під подихом руки
Твоєї полохливої й легкої,
Щоб у моєму сні, немов левкої,
Світили думи і материки.

Заснути так, щоб колисання мрій
Повільно оберталося в каміння, —
Та втім, немов на поклики сумління,
Збудитися на тихий голос твій!